

2013 B 102

Wolkje en de groenhartboom

Cobi Pengel

BIBLIOTHEEK KITLV

0407 4462

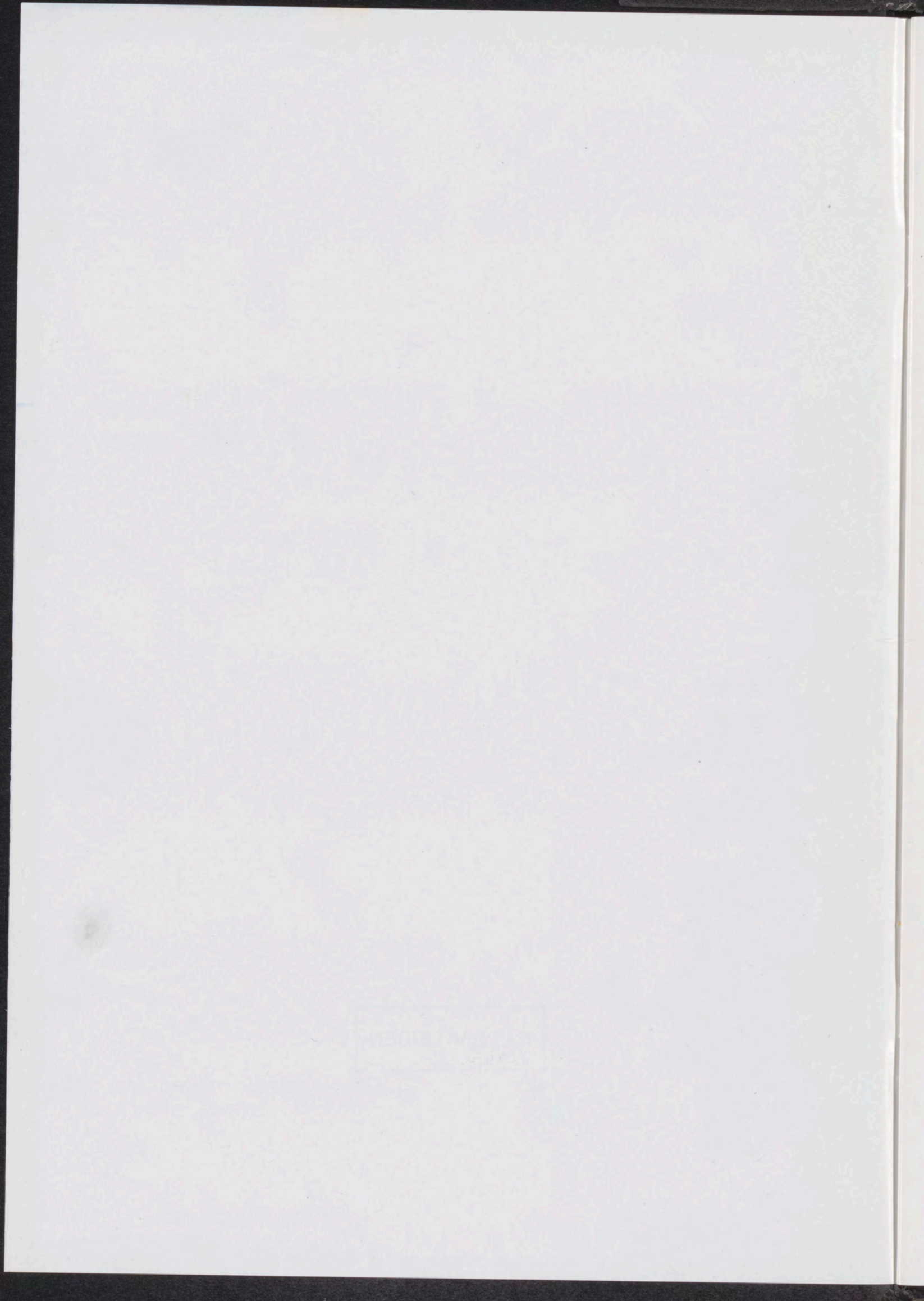
Wolkje en de groenhartboom

131255
K.I.T.L.V LEIDEN
25-2-13

Stichting Projecten Christelijk Onderwijs Suriname © 2013

Illustrator: Leo Wong Loi Sing
Opmaak: Jessica Polanen
Drukwerk: Drukkerij Leo Victor N.V.

ISBN: 978 99914 56 18 8

Eerder verschenen:

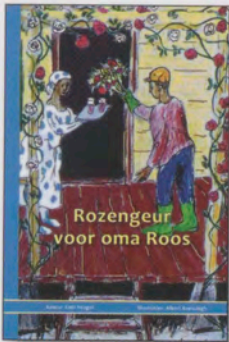
De Gele Papegaai en... (Verhalenbundel)

Auteur: Cobi Pengel
Illustraties: Albert Roessingh
Uitgave: Stichting Projekten (PCOS) © Paramaribo 2009
ISBN: 978 99914 56 00 3

De grote en de kleine hengelaar (Verhalenbundel)

Auteur: Cobi Pengel
Illustraties: Albert Roessingh
Uitgave: Stichting Projekten (PCOS) © Paramaribo 2010
ISBN: 978 999 704 50

Rozengeur voor oma Roos

Auteur: Cobi Pengel
Illustraties: Albert Roessingh
Uitgave: Stichting Projekten (PCOS) © Paramaribo 2011
ISBN: 978 999 56 08 9

Het Speeltuinfest

Auteur: Cobi Pengel
Illustraties: Albert Roessingh
Uitgave: Stichting Projekten (PCOS) © Paramaribo 2012
ISBN: 978 99914 56 13 3

Reeds in haar vroege jeugd ontdekte Cobi Pengel (1938) het plezier van lezen en zij heeft haar liefde voor boeken nooit meer losgelaten. Pas op latere leeftijd ontstond het verlangen om te gaan schrijven. Dit leverde de ontdekking op dat zelf schrijven even prettig kan zijn als lezen wat anderen geschreven hebben. Zij kiest bij het schrijven van haar verhalen steeds voor een achtergrond van een sprookjesachtige fantasiewereld die zij achter de realiteit creëert.

'Wolkje en de groenhartboom' is haar vijfde kinderboek. Het is evenals de vier voorgaande uitgegeven door de Stichting Projekten Christelijk Onderwijs Suriname en gepresenteerd tijdens het jaarlijkse kinderboekenfestival te Paramaribo. Voor zij begon met het schrijven van kinderverhalen was de auteur enige tijd als lerares Nederlands verbonden aan het Albert Cameron Instituut.

'Wolkje en de groenhartboom' is op beeldende en speelse wijze geïllustreerd door Leo Wong Loi Sing.

Inhoudsopgave

1. Het wolkje dat uit de lucht kwam vallen blz. 5
2. De groenhartboom die een wandeling maakte blz. 8
3. De afspraak met Viola blz. 13
4. Mamabon komt weer blz. 16
5. Vliegeren en nog meer... blz. 24
6. Een blauwe groet blz. 27

1. Het wolkje dat uit de lucht kwam vallen

Het gebeurde zomaar op een late namiddag in de grote droge tijd toen door de zonnestrallen heen een lichte regen viel en er een regenboog aan de hemel verscheen. De blauwe lucht was bedekt met veel witte wolkjes. Ze leken op schapen, maar eigenlijk kon je er alles in zien als je maar goed keek. En Cynthia kéék goed. Wat zag ze? Ze zag dat een van de wolkjes er anders uitzag dan de andere en hoe het zich liet zakken van het hoogste punt van de regenboog en met een vaart, alsof de regenboog een glijbaan was, naar beneden gleed. Een kleine faya faya bliksem probeerde het wolkje nog te pakken, maar dat lukte net niet. Even later lachte de verre donder rommelend: 'Laat toch gaan die kleine wolk, die komt vanzelf wel weer terug. Die gaat alleen maar even op bezoek.'

Het wolkje maakte halverwege een bocht om precies voor Cynthia's voeten op de grond te kunnen landen. Cynthia had het meteen goed gezien: dit wolkje was geen schapje, maar een konijntje. Een wit, wollig konijntje, met rode oogjes die Cynthia slim aankeken. Dit is geen wolkje, maar een echte, levende konkoni, dacht Cynthia. Al zo lang wil ik een konkoni hebben en nu is er zomaar eentje uit de lucht komen vallen en vlak voor mijn voeten terechtgekomen. 'Ik ben bij je gekomen, maar niet om te blijven, ik ben alleen maar even op bezoek gekomen', fluisterde het konijntje. Het zou de eerste, maar ook de enige keer zijn dat het konijntje sprak en alleen Cynthia hoorde het.

'Dit is een wonder! En de beste naam voor mijn witte konijntje is natuurlijk Wolkje!' riep Cynthia opgewonden uit. Ze pakte haar Wolkje op en rende ermee naar binnen.

'Ma.. ma... kijk eens... kijk eens!'

'Wat breng je nu weer mee naar huis Cynthia?', vroeg haar moeder, niet al te vriendelijk.

'Een konijntje ma, een konijntje!'

'Mi gado, een konkoni, ay baya, als ik het niet dacht, die hadden we nog niet gehad'. En de tyuri die ma maakte was niet eenvoudig.

'Wat was het de vorige keer ook weer? Zomaar een hondje van de straat?'

'Niks zomaar een hondje van de straat ma, dat was Bruno.'

'En de keer daarvoor een verdwaalde kat.'

'Niks een verdwaalde kat ma, dat was Vlekje.'

Onverstoorbaar ging ma door: 'En toen waren het twee kale, uit een nest gevallen vogeltjes.'

'Niet zomaar uit een nest gevallen vogeltjes ma, dat waren Grietje en Bie.'

'En niet te vergeten', vervolgde ma, 'die schildpad die de volgende dag al verdwenen was, al zeggen ze dan dat schildpadden niet hard kunnen lopen. Je had nog niet eens een naam voor hem bedacht. En zo gaat het maar door.'

'Maar ma, dit konijntje is uit de hemel komen vallen, het is echt voor mij bestemd. Het was eerst een wolkje en toen gleed het zomaar langs de regenboog naar beneden. Daarom heb ik hem ook 'Wolkje' genoemd. Hij mag toch blijven ma..?'

Met een zucht zei ma: 'Toe maar, nu weer is er een konkoni helemaal uit de hemel komen vallen, het kan niet gekker. Wanneer word je eindelijk eens groot Cynthia? Jij met je fantasie. Je broers zijn niet zo en je vader en ik ook niet, ik weet echt niet van wie je het hebt. Hond moest naar dierenarts, poes moest naar dierenarts, schildpad ging er blijkbaar zelf naartoe, daar kwamen we dus makkelijk vanaf, voor vogeltjes moesten er pieren gediekt worden en toch gingen ze dood. De ene begrafenis na de andere op het erf..., met tranen, bloemen, gezang en 'rust zacht' en alles wat er nog meer bij hoort.'

Cynthia boog haar hoofd. Ze wist wel dat ma gelijk had. Maar toch vroeg ze nog een keer zachtjes: 'Toe ma..., mag hij asjeblieft blijven? Hij is zo lief...'

'Vooruit dan maar weer', zuchtte ma, 'ik strijk m'n hand nog maar een keer over m'n hart, maar denk erom, je zorgt zelf voor hem.'

Wolkje hoefde niet in een hok, maar mocht gewoon overal vrij rondhuppelen, ook in het huis. Slapen deed hij onder Cynthia's bed. Hij stak zelfs af en toe de straat over om te proeven of het gras en de blaadjes in de berm daar misschien lekkerder waren. Maar toch kwam hij steeds terug. Cynthia voerde hem, zittend op haar hurken, slablaadjes en pikin mis' finga bakoven, met schil en al want juist in de schil zitten de vitaminen, had iemand haar geleerd. De grote broers hadden er plezier in en kochten van hun zakgeld in de dierenwinkel speciaal konijnenvoer voor Wolkje. Het uit de hemel gevallen konijntje groeide dan ook flink en zijn vacht werd steeds dikker en mooier. Zijn rode oogjes bleven slim rondkijken alsof hij alles in de gaten had wat er om hem heen gebeurde. Zijn lange oren namen waakzaam elk geluid waar. Cynthia en Wolkje waren onafscheidelijk.

Behalve van dieren hield Cynthia ook van planten, bloemen en bomen, eigenlijk van alles in de natuur. Ieder jaar wachtte ze, samen met ma, op het bloeien van de petrea die ze op het voor-erf hadden geplant. Maar ondanks korrels kunstmest en zelfs kippenmest lukte het niet erg. De petrea bleef een plant die maar zo af en toe wat kleine blauwe bloemen gaf.

Ma vond het vervelend dat de petrea zo weinig bloemen gaf en had al enkele keren op het punt gestaan de plant maar te vervangen door een andere. Maar dan had Cynthia steeds gevraagd om de petrea nog een kans te geven.

De bomen waarvan Cynthia het meest hield waren groenhartbomen. Een eindje verderop in de straat stond er een. Als die bloeide was het een goudgeel feest. Helaas gebeurde dat maar eens per jaar: in de grote droge tijd. De overige maanden van het jaar was de boom kaal. Langzaam kwamen dan de groene bladeren en pas als die afgevallen waren, verscheen de gele bloemenpracht. Dit herhaalde zich jaar na jaar, steeds opnieuw. Het was niet alleen jammer dat de boom maar eens per jaar bloeide, maar ook was de bloeitijd veel te kort. Nauwelijks een week of wat en dan vielen de bloemen al en bedekten de grond rondom de boom met een geel tapijt.

De boom noemde zichzelf 'de boom met het groene hart', dat wist Cynthia omdat ze af en toe wel eens stiekem haar oor tegen de stam legde en met de boom sprak. Niet fluisterend zoals het konijntje sprak de boom, maar met een bromstem die diep uit de dikke stam kwam. Cynthia vertelde dat aan niemand, want ma zei immers al vaak genoeg dat ze eindelijk eens groot moest worden en ophouden met al die verhalen en dat haar broers anders waren en dat ma niet wist van wie ze al dat fantaseren had.

2. De groenhartboom die een wandeling maakte

Op een avond in de volgende grote droge tijd, ongeveer een jaar nadat Wolkje in Cynthia's leven verschenen was, werd ze in de nacht gewekt door een bromstem:

'Cynthia', klonk het, 'word wakker. Ik sta hier maar te bloeien en ik ben alleen wakker als ik bloei. Zodra ik kaal ben, ben ik weer in een diepe slaap, al blijft mijn groene hart, diep in mijn stam, altijd wakker. Ik verlang naar wat avontuur in de korte tijd dat ik bloei en wakker ben. Word jij dus nu ook wakker en laten we samen iets spannends gaan doen.'

Toen Cynthia rechtop in bed ging zitten, zag ze buiten haar slaapkamerraam een goudgele tak heen en weer zwaaien. Dat moest een tak van een groenhartboom zijn. Maar er stond helemaal geen groenhartboom op hun erf, ze kende alleen de boom verderop in de straat.

'Ben jij dat, groenhartboom met je mooie gele bloemen en je groene hart, droge-tijd-boom, mamabon', fluisterde Cynthia ongelovig.

'Ja natuurlijk ben ik het, wie anders bloeit er zo mooi in de grote droge tijd? En deze keer wil ik samen met jou op avontuur en genieten van mijn vrijheid in de korte tijd dat ik wakker ben. Jij bent immers de enige die mij verstaat? Anderen willen niet eens naar me luisteren. Maak je raam open en klim op een van mijn takken.'

Het hoefde Cynthia maar één keer gezegd te worden. Ze was haar bed al uit, opende het raam, klom op de vensterbank en zat al op de tak voor de boom zijn vraag kon herhalen.

Ook Wolkje was wakker geworden. Ook hij was op de vensterbank gesprongen en belandde met een sprong op Cynthia's schoot. In het schijnsel van de straatverlichting zag Cynthia dat de hele boom met alle pracht op haar erf stond. Hoe was dat mogelijk?

De boom las haar gedachten en de diepe stem bromde:

'Ja Cynthia, dat was iets dat je niet wist hè? Dat wij groenhartbomen zo bijzonder zijn dat we niet alleen mooier kunnen bloeien dan andere bomen, maar dat we, als we in volle bloei staan en dus wakker zijn, 's nachts ook wel eens aan de wandel gaan. Bij elke wandeling en bij alle vervelende dingen die we meemaken, verliezen we echter wat bloemen, tot we na ongeveer een week, -bij sommige van ons duurt het wat langer-, helemaal kaal zijn en weer in slaap vallen. Maar al vallen we dan in slaap, ons groene hart blijft altijd kloppen en zorgt ervoor dat, als onze tijd gekomen is, we weer bladeren krijgen en daarna bloemen. Het maakt ons altijd wakker, elk jaar opnieuw.'

Voordat Cynthia iets kon zeggen, ging de boom alweer door met zijn verhaal:

'Dat is nu, in deze tijd, tenminste zo. Vroeger, heel vroeger, was het allemaal anders, zoals zo veel dingen vroeger anders waren. Toen bleven alle groenhartbomen nog in het grote groene bos en waren ze het hele jaar wakker. Hun enorme gele ruikers vielen op tussen al het groen, het hele jaar door. Eigenlijk leek het wel alsof het groene bos elke dag jarig was en dat kwam door de gele ruikers van de vele groenhartbomen. Ze sliepen nooit. Ja, dat was voordat enkele bomen niet meer tevreden waren in het bos en naar de stad verhuisden. Steeds meer verruilden de rust van het bos voor de drukte van de stad. Als ze geweten hadden dat het een slechte ruil zou zijn omdat er in de stad zoveel verkeerde dingen gebeuren, dan weet ik niet of de stadsmensen ooit van de pracht van een bloeiende groenhartboom hadden kunnen genieten. Want elke keer als ze in hun bloei gestoord werden door iets slechts, of schrokken van onverwachte dingen, dan verloren ze wat van hun bloemen. Dat gebeurde echter zo vaak dat ze het zelden langer dan een week of wat uithielden en dan in slaap vielen. Het is dat we een trouw, groen hart hebben dat hoopvol blijft kloppen en ons steeds wakker maakt met de opdracht bladeren te krijgen en daarna bloemen. De groenhartbomen gingen dus gelukkig nooit dood, ze vielen alleen maar in slaap. En zo gebeurt het tot de dag van vandaag.' Dat wist Cynthia allemaal niet. Vol belangstelling had ze naar het verhaal van de groenhartboom geluisterd.

'Maar wat voor slechte of onverwachte dingen zagen ze dan allemaal in de stad?' vroeg ze. 'Ach', bromde de boom. Ze slaakte een diepe zucht en haar takken bewogen even heel licht. 'Veel dingen die de mensen in de stad al niet eens meer opvallen, die allang gewoon voor hen zijn, maar die de bomen die gewend waren aan het frisse, heerlijk geurende bos vreselijk vonden.'

'Zoals?' Cynthia zat gespannen te luisteren naar wat de boom vertelde.

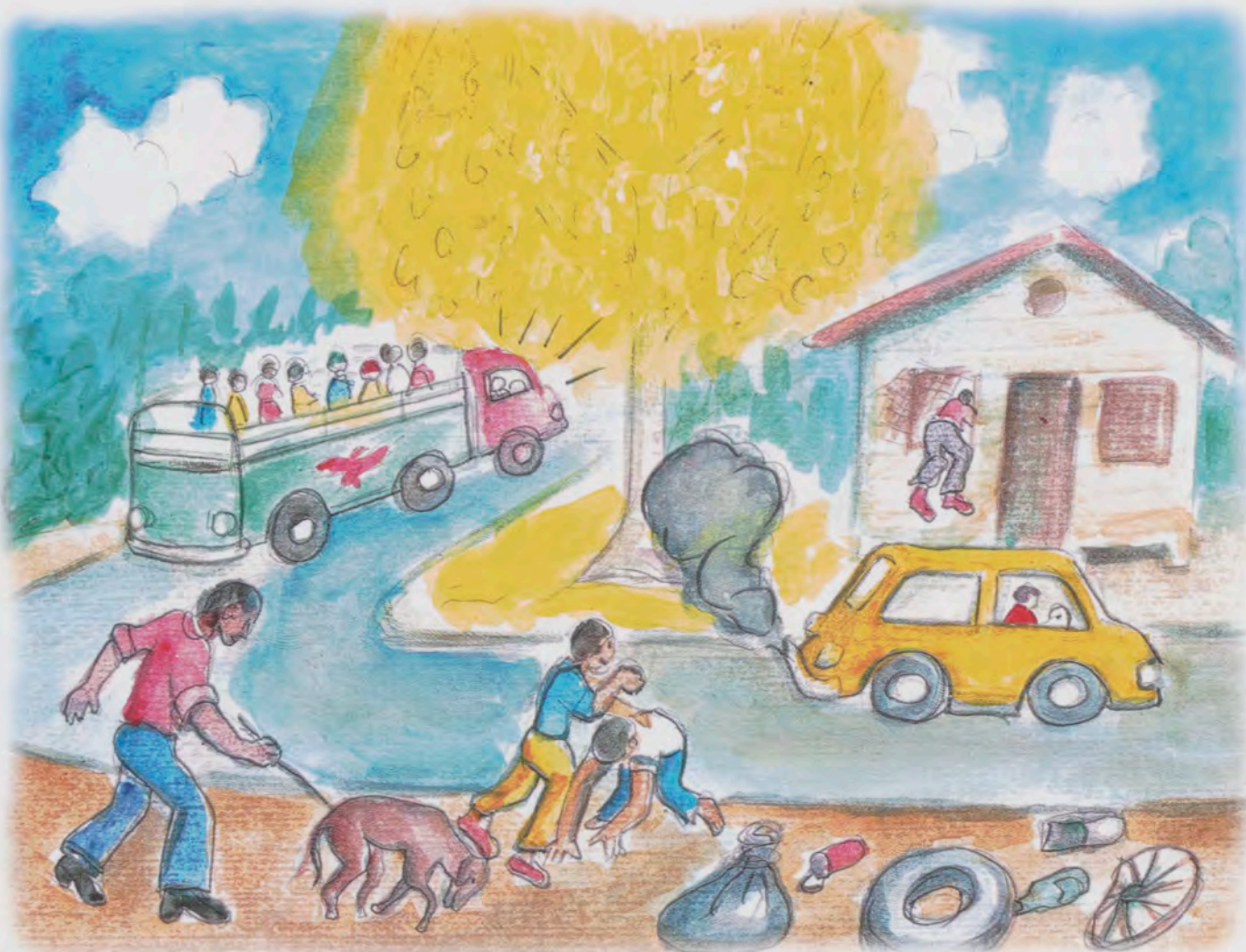
'De drukte en de herrie van het verkeer, de stinkende uitlaatgassen van de auto's, het lawaai van de autoradio's... dat alles deed hun bloemen van schrik trillen en afvallen.'

'En wat nog meer?'

'Het gedrag van de mensen vooral, lieve Cynthia, dat kan ik helaas niet verzwijgen, al ben jij één van hen.'

'Zeg het maar gerust, ik weet best wat je bedoelt.'

'Mensen die de dingen van de natuur beschadigen en vernielen, mensen die dieren kwaad doen, mensen die stelen en andere mensen vermoorden...'

Het is te veel om op te noemen, ik denk dat je zelf nog wel meer voorbeelden zou kunnen bedenken.' 'Het vuilnis dat de mensen gewoon op straat smijten en dat vreselijk stinkt', vulde Cynthia aan, 'mannen die overal op straat maar staan te plassen, misschien zelfs wel tegen de stam van een van jullie.'

'Jazeker', antwoordde de boom, 'ook stank en viezigheid verstoren onze bloei en voor je het weet zijn er dan alweer een heleboel bloemen op de grond gevallen.'

Cynthia was er even stil van.

Toen vroeg ze:

'Lieve groenhartboom, mijn oma noemt jullie ook wel 'mamabon'. Mag ik jou 'Mamabon' noemen? Dan is het net of ik even een kind van je ben. Vind je dat goed?'

'Zeker lieve Cynthia, jij en Wolkje mogen vannacht best mijn kinderen zijn, daar heb ik geen bezwaar tegen.'

'Dank je Mamabon', zei Cynthia.

Toen werd hun gesprek onderbroken door een licht geruis boven in de kruin van Mamabon. Er vielen een paar bloemen op de grond omdat Mamabon geschrokken was. Niet heel erg, dus er waren niet veel bloemen gevallen, maar toch...

'O', riep Cynthia, 'er is alweer een van Viola's vliegers ontsnapt! Zijn staart zit zeker vast.'

'Een vlieger?' vroeg Mamabon, 'zo'n kleurig ding van papier met een lange staart dat de kinderen in de grote vakantie met een touw de lucht in laten gaan? Er is wel eens vaker eentje

in mijn ruiker terechtgekomen. Er vallen dan altijd maar enkele bloemen omdat de vlieger iets moois is en vaak even kleurig als wij. We schrikken daar altijd maar een klein beetje van.'

'Ik hou ook van vliegeren hoor', zei Cynthia, 'soms alleen, soms met mijn broers, soms met Viola. We kopen onze vliegers ook altijd bij Viola.'

'Viola... Viola...', zei de boom nadenkend, 'wat een prachtige naam..., eigenlijk even mooi als Cynthia. Is zij je vriendin?'

'Ja, mijn vriendin, maar ook mijn buurmeisje en mijn klasgenootje. We zijn samen over naar de vierde klas. Ze maakt prachtige vliegers en die verkoopt ze. Met het geld kan ze aan het eind van de vakantie zelf haar schoolspullen kopen.'

'Kijk', zei de boom, 'dat vind ik nou een flink meisje. Daar word ik helemaal vrolijk van. Van zoiets groeien er dan vaak stilletjes een paar bloemen bij in mijn ruiker.'

'En... weet je Mamabon', fluisterde Cynthia geheimzinnig, 'volgens mij maakt Viola tovervliegers.' Haar fantasie kreeg alweer een kans.

'O ja?' vroeg de boom belangstellend, 'hoezo dan, tovervliegers?'

'Het gebeurt wel vaker dat er in de nacht een vlieger ontsnapt. Die wil niet aan een touw de lucht in, die wil zelf vliegen. Want Viola vindt zo'n vlieger nooit terug.'

'Goed dat ik dat weet', antwoordde de boom, 'van zo'n vlieger hoef ik dus helemaal niet meer te schrikken. Die doet geen kwaad. Die wil alleen maar in zijn eentje de wijde wereld in.'

Na nog wat geritsel vloog de vlieger even later in kleurige vrijheid de sterrenhemel tegemoet. 'Die vliegt vast naar het grote groene bos', zuchtte Mamabon, een beetje jaloers. Die wil niet hier blijven, maar kiest voor de vrede van het altijd groene bos.'

Daarna was het even stil. Toen zei Mamabon waar Cynthia al bang voor was: dat ze door al het gepraat nogal wat tijd verloren hadden en hun wandeling liever een dagje -beter gezegd een nachtje- wilde uitstellen.

'Ik kan het me voorstellen Mamabon', zei Cynthia, wel een beetje teleurgesteld, 'ga maar terug naar je plaatsje in de straat, we kunnen ook morgennacht op avontuur gaan, jij en Wolkje en ik.'

'Ik ben blij dat je me begrijpt, Cynthia, want zo is het. Het zal niet lang meer duren voor de zon opkomt. We hebben gewoon te lang gebabbeld. Jij en Wolkje moeten weer gaan slapen.'

'Zie ik je morgennacht dan weer?' vroeg Cynthia vol verwachting.

'Afgesproken', zei Mamabon, 'dezelfde plaats, dezelfde tijd. Ook Wolkje is welkom om met ons op avontuur te gaan. En dan praten we niet, maar vertrekken meteen.'

Toen sprong Wolkje van Cynthia's schoot op de vensterbank. Het slimme dier had meegeluisterd en alles begrepen wat er gezegd werd, al had hij dan zelf niets gezegd.

Vervolgens klom ook Cynthia van de tak op de vensterbank. Ze kroop gauw weer in haar bed en Wolkje eronder. Zowel Cynthia als haar witte vriendje vielen onmiddellijk in slaap.

De boom wandelde langzaam en deftig terug naar haar plaats in de straat. Voor ze die echter bereikte, verloor ze nog wat bloemen. Maar dat kwam deze keer niet van de schrik.

Terwijl Mamabon bijna op haar plaats was, sprong er plotseling een man over de poort van een erf met een grote zak op zijn rug waarin vruchten zaten die hij gestolen had. Toen hij de wandelende boom zag, schrok hij zich bijna dood... Hij liet de zak met vruchten vallen zodat de manjes naar alle kanten vlogen! Hij wist niet hoe hard hij weg moest rennen en al rennend schreeuwde hij:

'Mi gado mi gado mi gado.....a bon waka.... mi gado mi gado mi gado... a bon waka...'

Toen hij allang om de hoek verdwenen was, hoorde de boom hem nog steeds schreeuwen.

Ze moest zo vreselijk lachen dat ze deze keer niet van schrik bloemen verloor, maar van het schudden van plezier. Ze had die dief toch maar mooi verjaagd. Het prettige gevoel dat ze daarvan kreeg, maakte dat de verloren bloemen meteen door nieuwe vervangen werden. Nog steeds lachend verborg ze haar wortels voorzichtig in de aarde.

3. De afspraak met Viola

De dag erna was een dag als alle andere. Cynthia hielp haar moeder in het huis en in de tuin. Samen keken ze nog eens naar de petrea. Hier en daar een kleine blauwe bloem, meer niet. 'Dat wordt echt niks', zei ma.

'Nog een kansje ma, nog een kansje. De groenhartboom in de straat doet er ook steeds een heel jaar over om zo mooi te bloeien.'

'Een jaar ja', zei ma, 'maar die petrea laat me nu al veel langer in de steek. Ik denk toch dat ik hem er een van die dagen uithaal en iets anders op die plek ga planten.'

Onmiddellijk gevaar voor de petrea zag Cynthia nog niet. Er was nog uitstel mogelijk. Ze nam zich voor om de komende nacht Mamabon te vragen hoe ze de petrea in bloei konden krijgen.

Toen ze 's middags even bij Viola langs ging, was die alweer ijverig bezig met haar vliegers. Ze zat in de voorzaal op de grond temidden van printa, lijm, schaar en natuurlijk alle kleuren vliegerpapier. Ook lagen er broko krosi en een bol touw, want Viola leverde haar vliegers compleet. Dat wil zeggen met toom en staart erbij. Dat deden de meeste vliegermakers niet. Dan moesten de klanten zelf toom en staart maken.

Viola hield op met haar werk voor een tori met haar vriendin. Cynthia was nog zo vol van wat ze de nacht ervoor had beleefd, dat ze onmogelijk haar mond kon houden. Ze moest het Viola vertellen. Ma zou het weer 'dat gefantaseer' noemen, maar aan Viola kon ze haar verhaal wel kwijt. Die hield van de verhalen van haar vriendin, of ze nu gingen over dingen die echt

gebeurd waren of over dingen die Cynthia had verzonnen. Want ook Viola was een meisje met fantasie. Misschien kwam het wel daardoor dat ze zulke mooie vliegers kon maken.

‘Viola’, begon Cynthia, ‘er is iets dat ik je moet vertellen.’

‘Vertel’, zei Viola.

En daar kwam het hele verhaal over de wandelende groenhartboom. Cynthia vergat niet erbij te vertellen dat Mamabon beloofd had de komende nacht weer te komen. Viola genoot. Vooral toen ze hoorde dat zichzelf en haar vliegers ook in het verhaal voorkwamen.

‘Dat klopt helemaal’, riep ze verbaasd uit, ‘ik mis inderdaad steeds weer een vlieger. Ik tel ze elke dag sinds ik merkte dat er vliegers verdwenen. En vanochtend was er alweer eentje minder. Was het een paarse met witte sterretjes?’

‘Dat kon ik niet zien’, antwoordde Cynthia, ‘het was immers donker, ‘ik heb hem alleen maar horen ritselen toen hij bezig was zijn staart uit de boom los te maken.’

‘En waar zou hij dan wel naartoe zijn gegaan? Naar een plaats waar ook mijn andere vliegers zijn? Wat denk jij Cynthia en wat vond de boom ervan?’

‘Ik denk helemaal niks’, zei Cynthia, ‘het is voor mij ook een raadsel. Maar Mamabon leek ervan overtuigd dat hij naar het grote groene bos ging. Dat hij liever vrij was om zelf te kiezen waar hij ging in plaats van aan een touw allerlei kunsten te moeten maken en te leren puffen.’

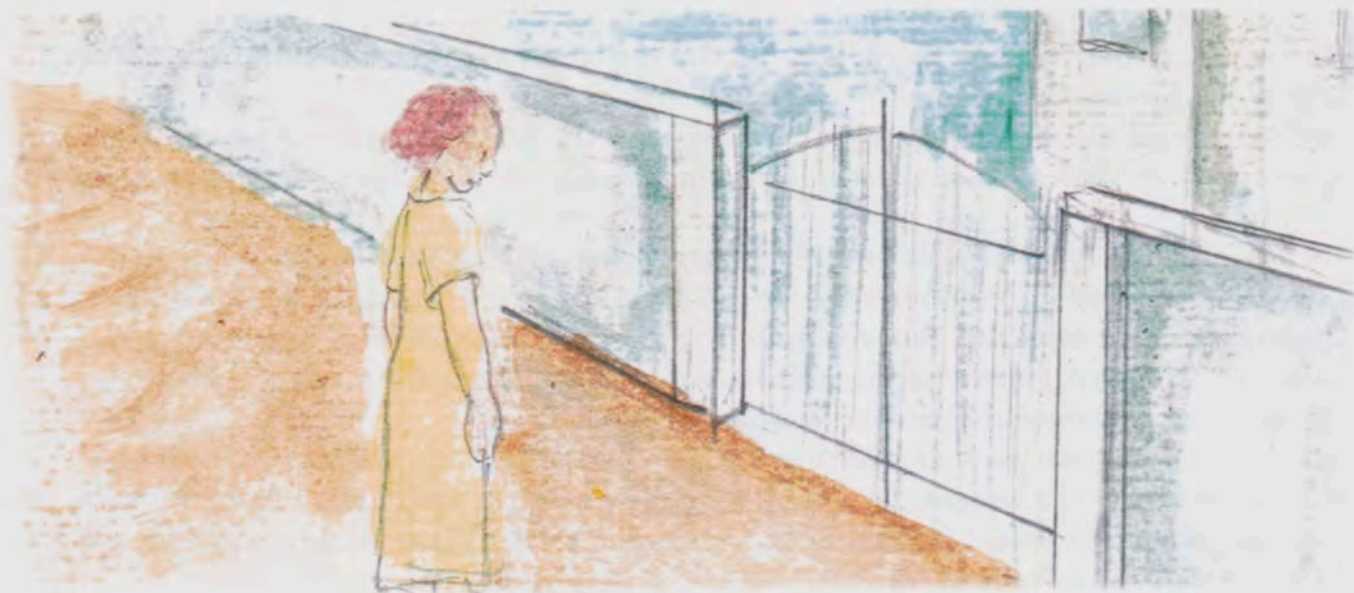
‘Jammer’, zei Viola, ‘dan ben ik ze dus kwijt. Zoveel moeite voor niks.’

‘Viola’, zei Cynthia, ‘wat zou je ervan vinden als ik mijn moeder vroeg of je vannacht bij mij mag komen blijven? Dan ben je erbij als Mamabon weer komt en dan kun je haar zelf vragen waarom ze denkt dat jouw ontsnapte vliegers naar het bos vliegen.’

Viola sprong op en gaf haar vriendin een brasa.

‘Dat is het Cynthia, dat is het helemaal! Ik vraag mijn moeder of het mag en jij vraagt het aan jouw moeder. Ik kan niet wachten tot vanavond.’

Natuurlijk mocht het. Het gebeurde wel vaker dat de twee meisjes bij elkaar sliepen, vooral in het weekend en als het vakantie was. Viola stond al vroeg in haar slaapjurk bij Cynthia voor het hek.

‘We gaan meteen naar boven ma, we willen nog wat tori praten’, zei Cynthia.

‘Niet te lang want er moet ook nog geslapen worden al is het vakantie en al kunnen jullie uitslapen’, was ma’s antwoord. Het klonk streng, maar ze lachte erbij zodat de meisjes wisten dat ze het niet echt meende.

‘Ja ma, nee ma, goed ma’, zei ook Cynthia lachend, met een knipoog naar Viola.

Met z’n drieën gingen ze de trap op want het sprak vanzelf dat ook Wolkje meeding.

Huppelend op de traptreden liep hij voor ze uit. De meisjes gingen samen in Cynthia’s bed liggen en Wolkje eronder, nadat Cynthia hem nog even geknuffeld had. Van een tori kwam het niet. Ze gingen direct slapen om in de nacht makkelijk wakker te kunnen worden als Mamabon op het raam zou tikken.

4. Mamabon komt weer

Midden in de nacht, toen iedereen sliep en alleen de krekels buiten geluiden maakten, werd Cynthia wakker door de bekende bromstem.

'Wakker worden dames. Jaja, ik verwachtte al dat Viola de vliegermaakster er vannacht ook bij zou zijn. En natuurlijk Wolkje, net als gisteren.' De goudgele tak zwaaide uitnodigend heen en weer. Cynthia schudde Viola wakker:

'Viola, Viola. Word wakker, Mamabon is er.'

Wolkje hoefde ze niet wakker te maken, die zat allang klaar.

Het raam was gauw geopend. De meisjes klommen vanuit het bed op de vensterbank en even later zaten ze op de tak. Wolkje sprong meteen op Cynthia's schoot.

'Welkom bij ons kleine gezelschap Viola', klonk de diepe stem van Mamabon, 'we hebben gisteren tijd verloren omdat we veel te bespreken hadden, maar vannacht gaat het echt gebeuren. Eigenlijk is deze nacht een betere dan de vorige want ik heb een belangrijke afspraak.'

'Wat voor afspraak Mamabon?' durfde Cynthia te vragen.

'Mmmmm... mmmmm... belangrijk... belangrijk.. avontuur... avontuur...', bromde de boom geheimzinnig. 'Ik heb een afspraak in het grote groene bos waar alle groenhartbomen vandaan komen. Er is een krutu en alle stadsgroenhartbomen zijn door de groenhartbomen van het bos uitgenodigd om er ook te zijn.'

‘En... en... Mamabon, wil je daarmee zeggen dat je ons meeneemt naar die krutu in het bos?’
‘Ja’, dat was ik wel van plan’. Voorzichtig bewoog Mamabon haar takken. ‘Ik geloof wel dat jullie dat spannend zullen vinden.’

‘Dus we mogen echt met je mee? O, wat een avontuur! Viola, wat ben ik blij dat jij ook meegaat. Niemand zou me geloven als ik morgen vertel dat ik naar een groenhartbomenkrutu in het bos ben geweest. Ze zouden weer denken dat ik het allemaal uit m’n duim had gezogen.’

‘Blijven we de hele nacht weg?’ vroeg Viola nog, maar ze wist natuurlijk het antwoord al. En Wolkje? Die zei zoals gewoonlijk niks. Zat lekker op Cynthia’s schoot, de oogjes wakker en oplettend in het rond kijkend en de lange oren wijd open om alles goed te kunnen horen. Want ook de slimme konkoni wilde niets missen van wat er ging gebeuren.

En wat gebeurde er? Mamabon liet geen tijd verloren gaan met antwoorden. De reusachtige boom steeg langzaam en plechtig op van de grond. De vele takken met de gele bloemen gingen op en neer, op en neer, alsof het vleugels waren.

Boven het erf keken de meisjes naar beneden en ze zagen hoe Mamabons vele wortels eerst over de grond sleepten en toen boven de grond heen en weer begonnen te slingeren. Ongevoelbaar! Ze vlogen! De koele avondwind speelde met hun slaapjurken en met hun donkerbruine krullen.

Toen sprak Mamabon weer en haar stem kwam diep uit haar stam:

‘Zoals ik zonet al zei is er een krutu in het grote groene bos waarbij alle groenhartbomen van het hele land aanwezig zullen zijn. De bosbomen hebben een boodschap gestuurd naar hun familie in de stad en ik wil jullie graag laten kennismaken met mijn voorouders. Er zullen belangrijke dingen besproken worden. En Viola, je moet goed opletten, want misschien krijg je wel de kans om je ontsnapte vliegers terug te zien.’

De meisjes konden niet antwoorden. Ze wisten niet wat hun overkwam. Wolkje leek zich goed op zijn gemak te voelen. Hij voelde zich thuis in de lucht omdat hij daar immers een jaar geleden vandaan gekomen was.

Af en toe naar beneden kijkend, zagen Cynthia en Viola eerst de stad en daarna de savanne onder zich. Ze vlogen hoger nu. Mamabons wortels slingerden links en rechts, links en rechts. En kijk, daar links van hen vloog nog een groenhartboom en rechts ook eentje en voor hen en achter hen..., een vliegende optocht van bloeiende groenhartbomen ging naar het bos. Het was een schitterend gezicht al die goudgele bomen in het licht van de maan en de sterren. Te mooi om werkelijkheid te zijn, maar toch gebeurde het.

Vliegend over het bos keken Cynthia, Viola en ook Wolkje hun ogen uit. Het bos leek oneindig. De maan en de sterren werden hier niet gehinderd door straatverlichting. Hun licht was het enige in het bos en was daardoor stralender en opvallender dan in de stad. Het drietal genoot. Niet alleen was er veel groen, maar ook andere kleuren, vooral het geel van de bloemen van de groenhartbomen. De door maanlicht betoverde rivieren en kreek kronkelden als zilveren linten door het bos.

Nu en dan echter merkten Cynthia en Viola slordige open plekken op tussen de bomen. Ze waren niet duidelijk te zien omdat het leek alsof de maan en de sterren deze plekken maar het liefst wilden overslaan, dat ze er niet wilden schijnen.

Telkens als ze over zo'n plek vlogen, verdween hun feestelijke gevoel en kregen ze zelfs koude rillingen. Omdat ze wilden weten wat dit te betekenen had, vroegen ze het aan hun Mamabon. Die kon hen eerst niet verstaan door de wind die tussen de vele bomen blies. Maar toen ze eindelijk begreep wat de meisjes bedoelden, klonk het droevig: 'O, die open plekken waar er alleen maar zand is? Waar de mensen de bomen gekapt hebben? Waar de maan en de sterren niet schijnen?' 'Hebben de mensen dat echt gedaan?' wilde Cynthia weten. 'Maar waarom hebben ze het bos zo vernield?' vulde Viola aan. Mamabon zuchtte. 'Eigenlijk mag ik er helemaal niet over praten, maar ik reken erop dat jullie een geheim kunnen bewaren. Het is een van de dingen waarover vannacht tijdens de krutu gesproken zal worden. Wij, alle overgebleven bomen, willen proberen iets te bedenken om de mensen duidelijk te maken dat ze verkeerd bezig zijn. Maar ach, ik heb eigenlijk al teveel gezegd.'

Op dat moment vlogen ze opnieuw over zo'n kale, zanderige plek. 'Horen jullie nu ook wat ik hoor?' vroeg Mamabon. 'Luister goed.' Tussen de windvlagen door hoorden de meisjes nu een klaaglijk gehuil van vele stemmen. 'Wie huilen daar zo?' vroegen ze met grote ongerustheid. Aan de bewegende oren van Wolkje zagen ze dat ook hij de geluiden hoorde. Cynthia en Viola wilden bijna meehuilen, zo akelig klonk het.

‘Dat zijn de stemmen van de bomen die er ooit groeiden en bloeiden en gelukkig waren. Maar toen kwamen de mensen met hun zagen en andere gereedschappen en hun machines...’ Mamabons gebrom was nauwelijks te verstaan. Dat kwam niet alleen door de wind, maar ook omdat haar woorden zo verdrietig klonken. ‘Alleen hun stemmen zijn gebleven. In een maannacht als deze, als er een krutu gehouden wordt, laten ze zich horen omdat ze graag aan de krutu zouden meedoen.’

De meisjes moesten even nadenken over wat Mamabon hun had verteld. Het was een wreed en tegelijkertijd een zielig verhaal. Toen vroeg Cynthia:

‘Maar Mamabon, waarom doen de mensen dat dan? Ze vernielen op deze manier toch de natuur en dat mag toch niet?’

‘Dat komt allemaal door de hebzucht van de mensen, door hun begeerte. Het is goud, goud, goud dat ze willen hebben. Daarom vernietigen ze ons mooie bos.’

‘Maar jullie bloemen lijken op goud’, merkte Viola op.

‘Lijken op goud ja, lijken op goud’, bromde Mamabon ernstig. ‘Vroeger, heel lang geleden, waren de mensen er tevreden mee om naar het goud van bloemen te kijken. Goudgele bloemen maken je warm van binnen als je er goed naar kijkt. Helaas kwam er een tijd dat de mensen meer gingen houden van koud, hard metaal dat ze ‘edel metaal’ noemen, dan van de warmte van gouden bloemen. En omdat dat koude metaal diep in de grond verborgen is, kapt men delen van het bos om ernaar te kunnen zoeken.’

Mamabon zweeg en ook de meisjes wisten niets meer te zeggen. Ze knepen in elkaars hand telkens als ze weer boven zo’n vreemde plek vlogen en de jammerende stemmen van de verdwenen bomen hoorden. Als ze dan om zich heen keken, zagen ze steeds bloemen van de vliegende bomen vallen...

Na enige tijd begonnen de bomen te dalen. Onder hen, midden in het bos, was een grote open plek die extra verlicht leek door de maan. De bosgroenhartbomen stonden hun familieleden uit de stad op te wachten. Even later was de open plek helemaal vol met goudgele bomen. Cynthia en Viola begrepen toen dat, wat uitbundig maanlicht geleden had, het licht was dat de vele gele bomen met elkaar uitstraalden. Ze hielden hun adem in, zo mooi was het. Samen met Wolkje bleven ze doodstil op de tak van hun eigen Mamabon zitten.

Het was een krutu, had ze gezegd. Bij een krutu wordt er veel gepraat, dat wisten de meisjes wel. Ze waren dus niet verbaasd toen alle bomen begonnen te praten. Maar in hun eigen taal, zodat ze er helemaal niets van konden verstaan. Ze hoorden geen woorden, alleen maar een zangerig zoemen, brommen, gonzen en trillen van vele groenhartbomenstemmen door elkaar. Het leek wel zingen. En omdat ze toch niets konden verstaan van wat er tijdens de krutu besproken werd, dwaalden hun blikken al gauw af naar de omgeving.

Viola ontdekte ze het eerst.

‘Kijk Cynthia, kijk daar! Mijn ontsnapte vliegers!’

Toen zag Cynthia ze ook. Tussen de bomen bewogen ze zich voorzichtig voort. Je kon het niet echt ‘vliegen’ noemen. Het leek eerder alsof ze net zo nieuwsgierig waren als de meisjes naar wat er door de bomen besproken werd.

‘Kijk daar de paarse met de witte sterretjes die gisteren ontsnapt is’, riep Cynthia.

‘En daar is er nog één en daar nog één’, wees Viola.

‘Kijk een vuurrode met groene vliegtuigjes erop, was je die ook kwijt?’

‘Ja, ja, ja, ze zijn allemaal van mij!’

Viola werd er opgewonden van.

‘Ik had echt nooit gedacht dat ik ze ongelukkig had gemaakt door voor hen te bepalen dat ze aan een touw in de lucht kunstjes moesten maken, dat ze liever vrij in het bos wilden zijn dan dat.’

‘Ik zou ze maar gewoon hier laten Viola’, was de raad die Cynthia haar vriendin gaf.

‘Ach ja, natuurlijk, ik kan nog genoeg vliegers maken die wél bij me willen blijven om het geld voor m’n schoolspullen bij elkaar te sparen. Maar jij Cynthia, niet alleen omdat je mijn vriendin bent, maar vooral omdat je mij vannacht hebt meegenomen, krijg jij morgen een vlieger van mij gratis en je mag hem zelf uitkiezen.’

‘Dank je Viola, dat vind ik lief van je en ik ga hem morgen ook meteen oplaten, eerst gewoon in de straat en overmorgen, als het zondag is, misschien wel bij de zee, waar er altijd veel wind is.’

Intussen was de krutu blijkbaar afgelopen, want terwijl ze zo aan het praten waren, had hun Mamabon zich weer van de grond losgemaakt en de vele andere stadsbomen ook.

‘We konden niets verstaan Mamabon’, zei Cynthia nieuwsgierig. ‘Hebben jullie al een oplossing gevonden voor het probleem?’

‘Ons probleem is helaas nog lang niet opgelost’, antwoordde Mamabon, ‘we zullen nog vele malen een krutu moeten houden om erover te praten. De eerstvolgende is al over drie dagen. Maar ik heb een angstig voorgevoel dat ik daar al niet meer bij zal kunnen zijn.’

‘Hoezo Mamabon? Waarom zul je daar niet meer bij kunnen zijn?’ was ditmaal Viola’s nieuwsgierige vraag.

‘Ik ben bang..., ik ben bang..., dat ik dan niet meer zal kunnen vliegen omdat ik al in slaap gevallen ben.’

Mamabon was nauwelijks uitgesproken of er gebeurde opeens iets met Wolkje.

Hij gleed zomaar van Cynthia’s schoot. Cynthia gaf een luide gil:

‘Wolkje, Wolkje..., Mamabon, mijn Wolkje is gevallen!’

‘Geen paniek Cynthia, geen paniek, ik voelde al dat Wolkje ergens van schrok, maar kijk eens voorzichtig naar beneden: ik heb hem opgevangen en hij zit nu op een lagere tak dan jullie.

Er zal jullie niets overkomen, ik breng jullie veilig thuis, ook Wolkje.’

Even later zweefden ze alweer boven de stad en voor ze het wisten, landde Mamabon op het erf onder Cynthia’s slaapkamerraam.

‘Mamabon’, drong Cynthia weer aan, ‘ik zei al dat we helemaal niets hebben kunnen verstaan van wat er besproken is tijdens de krutu in het bos. Is er echt helemaal niets dat we mogen weten? Je kunt er echt op rekenen dat we het aan niemand zullen vertellen.’

‘Ik heb jullie toch al gezegd dat we voor ons grote probleem nog geen oplossing gevonden hebben? Al blijven wij bomen zoeken naar een oplossing, we zijn bang dat er toch niets aan te doen is. De hebzucht van de mens is er immers altijd geweest en zal er ook altijd zijn.

Maar: we hebben het ook gehad over onze bloemen. We waren het er over eens dat het toch goed is dat er ook groenhartbomen in de stad tussen de mensen staan. Al zijn er velen die het misschien niet eens opvalt hoe mooi wij bloeien, zullen er genoeg mensen zijn die blij worden

en een warm gevoel krijgen als ze naar onze bloemen kijken. En dat is natuurlijk een goed ding. Ook wilde ik jullie zo graag het groene bos van mijn voorouders en van de groenhartbomen die er nog steeds wonen laten zien. En mijn vermoeden dat Viola er haar ontsnapte vliegers zou terugzien, was juist. Door dit alles was het toch een spannend avontuur voor jullie, ook al konden jullie ons niet verstaan?’

‘Ja, ja, ja Mamabon’, riepen de beide meisjes tegelijk, ‘het was geweldig, we bedanken je heel hartelijk.’

‘En jij, mijn konkoni, jij hebt er toch ook van genoten weer eens in de lucht te zijn?’

zei Cynthia terwijl ze haar wollige Wolkje optilde, tegen zich aandrukte en hem knuffelde. Maar haar vriendje zweeg, maakte alleen snuffelende bewegingen met zijn neus en keek weer vrolijk in het rond. Hij was blijkbaar alweer vergeten dat hij erg van iets geschrokken was en van Cynthia’s schoot was gevallen.

Blij zei Mamabon: ‘Het uitstapje heeft ook mij zó goed gedaan dat ik er vannacht heel wat nieuwe bloemen bij heb gekregen. Hadden jullie dat nog niet opgemerkt?’

‘Dat hadden we inderdaad nog niet gezien Mamabon’, zei Cynthia, ‘maar nu je het zegt... je takken zijn werkelijk veel voller met bloemen dan toen we vertrokken. Maar zeg eens Mama-bon, gelukkig denk ik er nog net op tijd aan: ik wilde je nog iets vragen. Kun je onze petrea je geheim niet leren?’

‘Welk geheim bedoel je dan Cynthia?’ bromde Mamabon verbaasd.

‘Nou, het geheim van het in slaap vallen en dan weer wakker worden en dan gaan bloeien, dus alles wat je me gisteren hebt verteld.’

Toen zei Mamabon dat ze het begreep en dat ze Cynthia een antwoord ging geven dat ze heel goed moest onthouden.

‘Denk erom Cynthia, je hoort het maar één keer, dus luister heel goed’.

En tot grote verbazing van de meisjes begon toen de bromstem, trillend diep vanuit de stam, een lied te zingen. Mamabon zong! En het klonk prachtig!

*‘Als afscheid je hart met tranen vult,
zal iets waarvan je heel veel houdt,
voor jou kostbaarder dan goud,
je schenken na een jaar geduld,
een wonder dat je heel graag wou:
petreabloemen hemelsblauw.’*

‘En nu vlug terug naar bed, want de sterren beginnen al te verdwijnen. Ik moet me haasten om op tijd terug te zijn op mijn plaats.’

De meisjes klommen van de tak op de vensterbank en Wolkje wipte achter hen aan. Hij mocht die nacht naast Cynthia op het bed slapen.

Hoewel ze moe waren van de vele indrukken van die nacht, spraken ze toch nog even over de raadselachtige woorden van het lied dat Mamabon gezongen had.

‘Help je me om het te onthouden Viola?’ vroeg Cynthia.

Maar ook Viola vond het moeilijk, ze begreep er eigenlijk niets van en bovendien had ze erge slaap. Het zou dus niet meevallen. Cynthia wist eigenlijk alleen nog maar dat het ging over ‘tranen’, ‘kostbaarder dan goud’ (wat was er nu kostbaarder dan goud?), ‘een jaar geduld’, ‘een wonder’ en o ja, natuurlijk ook iets over de petrea.

Terwijl ze zich de woorden probeerde te herinneren, werd ze echter zo slaperig dat ze het opgaf. Ze sloeg haar arm om haar al slapende vriendin heen en samen sliepen ze totdat de zonnen wakker maakte.

5. Vliegeren en nog meer...

De volgende dag was het zaterdag en al vroeg kreeg Cynthia haar gratis vlieger van Viola. Cynthia koos een groene met gele bloemen erop die haar natuurlijk aan Mamabon deed denken. Zij en haar broers vliegerden gewoon in de straat. Er stond een lekker windje en al gauw stond de vlieger in de lucht te puffen dat het een lieve lust was. Ze hadden dan ook veel plezier. Pa had beloofd de volgende dag naar het terrein aan het eind van de Weg naar Zee met hen te gaan. Daar werd in de droge tijd volop gevliegerd omdat er altijd een flinke wind uit de zee kwam. Je kon je vlieger daar zonder enige moeite oplaten. Ze verheugden zich al op het uitstapje. Maar ook die zaterdag waren ze tevreden. Terwijl Cynthia druk in de weer was met de spoel waar het touw om gewonden was, knabbelde Wolkje, vlak bij haar, in de berm voor hun huis aan grasjes en blaadjes.

Hoewel het niet druk was, hoorden ze die dag toch tweemaal sirenes loeien. De eerste keer was er een aanrijding op het kruispunt vlakbij. Dat was helaas eigenlijk al een normale zaak geworden. Er werd geen voorrang gegeven of men reed veel te hard of beide. Sirenes van politie en ambulance hoorden ze bijna dagelijks. Stiekem keek Cynthia naar Mamabon. Hoewel ze het verwachtte, schrok ze toch even toen ze zag hoeveel bloemen er waren gevallen. Tussen het groene gras lagen ze, net zo geel als de bloemen op haar vlieger.

Alsof die ene keer op een rustige zaterdagochtend niet genoeg was, klonken er kort daarna alweer sirenes. Weer drukte en harde geluiden op het kruispunt. Politie en ambulance waren er kort daarna ook alweer. Wat was er toch met de mensen aan de hand? Waarom hadden ze toch zo'n haast en waarom keken ze niet beter uit waar ze voorrang moesten geven?

Natuurlijk verloor Mamabon weer heel wat bloemen. Cynthia bedacht dat de boom zich vast al wel slaperig zou voelen. Het allerergste zou echter nog komen.

Waarom was Wolkje die dag niet tevreden met de grasjes en blaadjes aan hun kant van de straat? Had hij daar alle sappige hapjes al gegeten en kwam hij daarom op het verkeerde moment op het idee om eens te gaan kijken wat er aan de overkant van de straat nog te knabbelen was? De man die de auto bestuurde had zijn radio keihard aan en een telefoon aan zijn oor. Hij reed ook veel te hard om op te merken wat er gebeurde. Cynthia en de broers waren verlamd van schrik.

'Ik ben bij je gekomen, maar niet om te blijven. Ik ben alleen maar even op bezoek gekomen', herinnerde Cynthia zich opeens de enige woorden die Wolkje ooit gesproken had. Er begon een zachte regen te vallen. Op hetzelfde moment schoot de kleine faya faya bliksemstraal bliksemsnel omlaag. Een jaar lang had hij op deze kans gewacht. Al even snel greep hij iets dat wit en vormloos was en dat opeens weer op een gewoon wolkje leek. Het slappe lijfje van Cynthia's konkoni liet hij liggen.

Even later rommelde de donder:

‘Ay, als jij iets in die vurige kop van je hebt, dan rust je niet voordat je je zin hebt gekregen hè? Maar goed, zet die vrijpostige wegloper maar gauw weer terug tussen de andere wolken.’ ‘Hier jij, hier hoor je en niet daar’, snauwde de faya faya bliksem flitsend. ‘Heb je je lesje nu geleerd? Een wolk blijft een wolk en wordt nooit een konijn.’ Wolkje werd teruggezet tussen de andere wolken. Als een gewone wolk zou hij voortaan tussen hen verder leven.

En de regenboog? Was die er ook weer? Nee, die was er deze keer niet bij. Die had zich verstopt achter de regenwolken. Hij wilde niets zien omdat hij wist hoe gelukkig het wolkje dat jaar als Cynthia’s konkoni was geweest. De regen hilde dikke druppels, ook die had verdriet. Cynthia en de broers liepen naar de berm aan de overkant van de straat, waar Wolkje door de auto heen was geslingerd. Cynthia nam hem voorzichtig in haar armen. Nergens een bloedvlekje op de witte vacht, maar hij ademde niet meer en zijn rode oogjes waren gesloten.

De vlieger, die Cynthia van schrik had losgelaten, ging op zoek naar de andere vliegers in het groene bos. Hij zou zijn doel nooit bereiken omdat hij al gauw kletsnat was van de regen en ergens onderweg neerstortte.

Viola was intussen ook naar buiten gekomen. Toen Cynthia, door haar tranen heen, eindelijk naar Mamabon durfde te kijken, zag ze dat het gras rondom de boom niet groen meer was, omdat het bedekt was met een dikke laag gouden bloemen. Mamabon zelf had haar kale takken uitgestrekt naar de wolken, als een groet aan Wolkje. Ze was in een diepe slaap gevallen omdat het haar te veel was geworden. De volgende krutu zou ze niet meemaken.

6. Een blauwe groet

Cynthia's broers groeven een graf. Vlak naast de petrea, zo wilde Cynthia het. Glashelder had ze zich opeens de woorden van het lied herinnerd dat Mamabon die nacht gezongen had en begreep ze de betekenis.

'Ik wil Wolkje dicht bij me hebben, zodat ik altijd aan hem zal blijven denken', zei ze.

Ze wikkelde het slappe lijf van haar witte vriendje in een baddoek die ma haar gegeven had. Ze wilde hem zelf in zijn grafje leggen. Voor de broers hem met aarde bedekten, liep Cynthia naar haar Mamabon waar ze handenvol bloemen van de grond opraapte. Ze wilde de witte baddoek er helemaal mee bedekken. Viola kwam haar helpen. Ze liepen een paar keer heen en weer terwijl pa en ma en de broers toekeken. Daarna pas mochten de broers het grafje dichtmaken. Ook op de verse aarde werden bloemen gestrooid die Mamabon had achtergelaten voor ze in slaap viel.

Toen vonden pa en ma en de broers dat bloemen van de faya lobi niet mochten ontbreken. Cynthia vond het goed. Ze hielpen de meisjes met het plukken van faya lobi, zodat Wolkjes grafje bedekt was met gele, rode, oranje en witte bloemen. Het zag er mooi uit. Het was het laatste dat ze voor Wolkje konden doen.

Cynthia zei: 'Wolkje zal de petrea helpen om volgend jaar te bloeien. Ik weet het zeker. Samen met de groenhartboom zal de petrea bloeien, zodat we Wolkje nooit zullen vergeten.' Zonder een woord te zeggen legde Viola haar arm om Cynthia's schouders.

Het jaar erna werd de groenhartboom, aangemoedigd door het altijd levende, kloppende groene hart diep in haar stam, langzaam wakker en veranderde van een kale boom in een groene boom en vervolgens in een gele boom. Het leek wel of ze dat jaar meer bloemen had dan de voorgaande jaren. Het geel leek wel goud, mooier dan ooit. Cynthia had het zien gebeuren en vol verwachting keek ze elke dag naar de petrea. Ze wist dat Wolkje haar niet zou teleurstellen.

Tot haar grote vreugde was op een ochtend, niet lang nadat de bloemen van Mamabon verschenen waren, de petrea van een kale struik veranderd in een grote boom met bloemen zo blauw als de hemel in de droge tijd. Een en al bloemen was de petrea, geen enkel groen blaadje, alleen maar een schitterende blauwe ruiker.

‘Eindelijk’, riep ma blij uit’, ‘ons geduld is beloond. Wat een pracht, wat een pracht! En zo groot!’ Cynthia en ma gaven elkaar een brasa omdat ze zich erg gelukkig voelden. Maar toen de groenhartboom na een week of wat steeds meer bloemen verloor en tenslotte weer helemaal kaal was omdat ze opnieuw in slaap was gevallen, had de petrea nog niet één bloem verloren. Het leek zelfs wel alsof de grote petrea steeds voller werd en de bloemen steeds blauwer.

De bloemen van de groenhartboom in Cynthia's straat en die van alle andere groenhartbomen in de stad komen en gaan, jaar in, jaar uit. De bomen vallen in slaap en ontwaken weer als hun kloppende hart hen wakker maakt, jaar in, jaar uit.

Maar de bloemen van de petrea op Cynthia's erf zijn nooit meer afgevallen.

De petrea bloeit en bloeit en bloeit...

De ouders en de broers twifelen nog. Ze geloven eigenlijk niet in wonderen.

Maar Cynthia weet dat dit niet alleen een wonder is, maar ook een groet die Wolkje als blijvend afscheidsgeschenk voor ze achterliet.

The first part of the paper discusses the importance of the study and the objectives of the research. It also provides a brief overview of the methodology used in the study. The second part of the paper presents the results of the study, which are discussed in detail in the following sections. The third part of the paper discusses the implications of the findings and provides some suggestions for further research.

The results of the study show that there is a significant relationship between the variables studied. This relationship is supported by the statistical analysis conducted. The findings suggest that the variables are interrelated and that the study has provided valuable insights into the topic.

The study has several limitations, which are discussed in the following section. These limitations include the sample size, the methodology used, and the scope of the study. Despite these limitations, the study has provided valuable insights into the topic and has contributed to the existing literature.

The study has several strengths, which are discussed in the following section. These strengths include the use of a rigorous methodology, the inclusion of a control group, and the use of statistical analysis. The study has provided valuable insights into the topic and has contributed to the existing literature.

The study has several implications, which are discussed in the following section. These implications include the need for further research, the importance of the variables studied, and the potential for the findings to be applied in practice. The study has provided valuable insights into the topic and has contributed to the existing literature.

The study has several suggestions for further research, which are discussed in the following section. These suggestions include the need for a larger sample size, the use of a different methodology, and the inclusion of additional variables. The study has provided valuable insights into the topic and has contributed to the existing literature.

The study has provided valuable insights into the topic and has contributed to the existing literature. The findings suggest that the variables are interrelated and that the study has provided valuable insights into the topic. The study has provided valuable insights into the topic and has contributed to the existing literature.

Een wit wolkje dat de vorm heeft van een konkoni komt zomaar uit de lucht vallen en wordt Cynthia's speciale vriendje. Ze noemt hem 'Wolkje'.

Samen met Viola de vliegermaakster maken Cynthia en Wolkje ongewone dingen mee. Hun avontuur zou niet mogelijk zijn zonder de groenhartboom 'Mamabon' die Cynthia het geheim verklapt waarom de groenhartbomen altijd zo snel hun goudgele bloemen verliezen.

Het drietal vliegt met Mamabon naar het grote groene bos waar alle groenhartbomen van Suriname samenkomen om tijdens een krutu naar een oplossing te zoeken voor de milieuproblemen van het land.

Tenslotte... doet Mamabon een raadselachtige voorspelling en keert Wolkje weer terug naar de wereld waar hij vandaan is gekomen.

Cynthia heeft verdriet..., maar een jaar later verrast Wolkje haar met het mooiste afscheidsgeschenk dat zij zich ooit had kunnen wensen.

